

Sygn. akt III C 804/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 stycznia 2017 rok

Sąd Okręgowy w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Solka
Protokolant	sekretarz sądowy Tamara Oktaba

po rozpoznaniu w dniu 05 stycznia 2017 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.;

przeciwko pozwanym I. P. i R. P. (P.);

o zapłatę;

orzeka:

1. zasądza solidarnie od pozwanych **I. P. i R. P.**, na rzecz powoda **Banku (...) S.A. w W.**, kwotę **169.602,00 (sto sześćdziesiąt dziewięć tysięcy, sześćset dwa) złotych wraz** z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13.04.2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza solidarnie od pozwanych **I. P. i R. P.**, na rzecz powoda **Banku (...) S.A. w W.**, kwotę 8.217,00 (osiem tysięcy, dwieście siedemnaście) złotych kosztów procesu, w tym kwotę 7.200,00 (siedem tysięcy, dwieście) złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika.---

/-/ SSO Mariusz Solka

III C 804/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 kwietnia 2016 r. (data stempla – k. 79 akt) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenia od solidarnie pozwanych I. P. i R. P. kwoty w wysokości 169.602,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że podstawą wydania przedmiotowego nakazu zapłaty jest poręczenie przez pozwanych, solidarnie i bezterminowo, wszelkich należności wynikających z umowy o kredyt obrotowy zawartej pomiędzy powodem a (...) spółka jawna, która wobec braku terminowej spłaty została wypowiedziana. W stosunku

do kredytobiorcy ogłoszono upadłość a wierzytelność wynikająca z powyższej umowy kredytowej, w zakresie objętym powództwem, tj. w zakresie odsetek umownych za opóźnienie wyliczonych za okres od dnia 15 września 2014 r. do dnia 11 kwietnia 2016 r., nie została zaspokojona z funduszków masy upadłości, jak też w inny sposób, stąd wytoczenie powództwa było konieczne. Powód podkreślił, że upadłość dłużnika głównego nie wpływa na zobowiązania poręczycieli w stosunku do wierzyciela, którzy opowiadają za dług niezależnie od odpowiedzialności dłużnika głównego, która realizowana jest na zasadach przyjętych przez prawo upadłościowe (pозew – k. 2-4 akt).

W dniu 13 maja 2016 r. Referendarz sądowy przy Sądzie Okręgowym w Warszawie, Wydziale III Cywilnym, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanym I. P. i R. P., aby w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacili powodowi solidarnie kwotę 169.602,00 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.667,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, albo aby wnieśli w tymże terminie sprzeciw (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym - k. 81 akt).

Pozwani w ustawowym terminie tj. w dniu 06 czerwca 2016 r. (data stempla – k. 95 akt) wnieśli sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, wskutek czego nakaz ów stracił moc.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani podnieśli zarzut niewłaściwości miejscowej, wskazując, że niniejsza sprawa powinna toczyć się przed sądem właściwym dla miejsca zamieszkania pozwanych tj. przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu. Pozwani zaprzeczyli twierdzeniom pozwu wnosząc o oddalenie powództwa w całości i podnosząc, że o ile nie zaprzeczają, że dokonali poręczenia, to w ich ocenie, nie można twierdzić, że dłużnik nie wykonał swojego zobowiązania, albowiem wierzytelność banku została wpisana na listę wierzytelności spółki. Powyższe nie uzasadnia, w ocenie pozwanych, możliwości dochodzenia roszczenia o odsetki, których wysokość nadto nie została udowodniona, gdyż przedstawione przez powoda wyciągi z ksiąg bankowych są jedynie dokumentami prywatnymi i w żaden sposób nie pozwalają na weryfikację wysokości należności. Nadto, pozwani wskazali, że nie byli informowani o odpowiedzialności za spłatę zobowiązań dłużnika po wypowiedzeniu przez bank umowy kredytu, a dług za który poręczyli jest już egzekwowany od pozwanych przez komornika. Pozwani wskazali także, że wytoczenie powództwa nastąpić powinno dopiero po wykazaniu, że wyegzekwowanie roszczenia objętego powództwem względem dłużnika głównego jest bezskuteczne, zatem powództwo niniejsze jest przedwczesne. Nadto, pozwani zakwestionowali, jakoby powód dopełnił obowiązku poinformowania, czy też wezwania pozwanych do zapłaty należności przed wytoczeniem powództwa (sprzeciw od nakazu zapłaty - k. 89-94 akt).

Postanowieniem z dnia 04 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek pozwanych o przekazanie sprawy według właściwości (postanowienie – k. 98 akt).

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanych powód podtrzymał w całości swoje stanowisko i stan faktyczny opisany w pozwie. Wskazał, że wzywając zarówno dłużnika głównego, jak i poręczycieli, do zapłaty wierzytelności postawionej w stan wymagalności na skutek wypowiedzenia umowy kredytowej, wskazano zarówno sposób naliczania, jak też wysokość oprocentowania odsetek od zadłużenia przeterminowanego. Pozwani w umowie poręczenia przyjęli na siebie odpowiedzialność za zobowiązania wynikające z umowy kredytowej istniejące zarówno w dacie zawarcia umowy, jak i mogące powstać w przyszłości wraz z odsetkami, prowizjami, opłatami i innymi kosztami na wypadek, gdyby dłużnik nie wykonał swoich zobowiązań. Wobec braku spłaty należności głównej, powód był uprawniony do dalszego naliczania odsetek od zadłużenia i nie miał obowiązku, aby wzywać pozwanych za każdym razem do ich zapłaty, zwłaszcza że pozwanym znana była podstawa ich naliczania. W odniesieniu zaś do zarzutu pozwanych, jakoby wyciąg z ksiąg banku nie jest dokumentem urzędowym, wskazano, że nie odbiera mu tym samym mocy dowodowej jako dokumentu prywatnego, a oprócz wyciągów przedłożono także szereg innych dokumentów potwierdzających zarówno zasadność, jak i wysokość roszczenia (odpowiedź powoda na sprzeciw pozwanych od nakazu zapłaty – k. 106-108 akt).

W piśmie z dnia 20 września 2016 r. (data stempla - k. 130 akt, k.124-1246) pozwani zakwestionowali umocowanie osób działających w imieniu powoda przy wypowiedzeniu umowy o kredyt a także wskazali, że wezwania do zapłaty nie zostały odebrane przez I. i R. małżonków P., lecz przez K. P., tj. osobę nieuprawnioną. Nadto, w ocenie pozwanych,

powód nie udowodnił, że pozwanym został przedstawiony regulamin oraz cennik w dniu zawarcia przedmiotowej umowy, jak też w momencie udzielenia poręczenia (pismo procesowe pozwanych – k. 124-126 akt).

Powód w odpowiedzi na powyższe wskazał, że pozwani w dniu zawarcia umowy zapoznali się zarówno z regulaminem, jak też cennikiem, stanowiącym integralne części zawartej umowy o kredyt, a nadto wskazał, że dokumenty te są ogólnie dostępne zarówno na stronie internetowej banku, jak też w każdej jego siedzibie. Wskazał także, że wezwanie do zapłaty zostało skierowane na adres zamieszkania pozwanych a odebranie przesyłki przez dorosłego domownika - syna pozwanych nie wpływa na ich skuteczne doręczenie i możliwość zapoznania się pozwanych z jego treścią (pismo procesowe powoda – k. 139-140 akt).

Sąd Okręgowy, ustalił następujący stan faktyczny:

Umową z dnia 15 listopada 2013 r. o numerze (...) zawartą w miejscowości M. - Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej jako bank albo powód) udzielił (...) Przedsiębiorstwu Usługowo-Handlowemu (...) Spółce Jawnej (dalej jako dłużnik), reprezentowanemu przez I. i R. małżonków P., kredytu obrotowego na finansowanie bieżącej działalności, w kwocie 1.000.000 złotych, na okres do dnia 13 września 2014 r. Spłata kredytu miała nastąpić w czterech ratach w kwocie 250.000 zł każda, płatnych odpowiednio w dniu 30 czerwca 2014 r., 30 lipca 2014 r., 31 sierpnia 2014 r. oraz 13 września 2014 r. (dowód: umowa kredytu - k. 5-8 akt).

Strony postanowiły także, że w zakresie nie uregulowanym umową stosuje się postanowienia obowiązującego Regulaminu udzielania kredytów Klientom Bankowości Korporacyjnej przez Bank (...) S.A. oraz Cennika usług dla Klientów Bankowości Przedsiębiorstw, stanowiących integralną część umowy kredytowej, jak również postanowienia obowiązujących Ogólnych warunków otwierania i prowadzenia rachunków bankowych dla Klientów Bankowości Przedsiębiorstw w Banku (...) S.A. oraz przepisy prawa polskiego (§ 3 ust. 1 umowy). Kredytobiorca potwierdził w umowie, że otrzymał Regulamin oraz Cennik usług i zapoznał się z ich postanowieniami oraz akceptuje określone w nich warunki (§ 3 ust. 2 umowy) (dowód: umowa kredytu - k. 5-8 akt, regulamin – k. 41-44v akt, cennik – k. 45-52v akt).

Według treści umowy uruchomienie kredytu miało nastąpić poprzez pozostawienie środków na rachunku kredytowym do dyspozycji kredytobiorcy, po uprzednim złożeniu wniosku przez kredytobiorcę o uruchomienie transzy kredytu wraz z załącznikami stanowiącymi faktury i inne dokumenty potwierdzające zakup produktów, w tym przypadku zakupu kukurydzy (pkt. 10-12 umowy). W dniu 18 listopada 2013 r. na podstawie załączonych do pisma faktur dłużnik wniósł o uruchomienie transzy kredytu w kwocie 820.000 zł, zaś pismem z dnia 28 listopada 2013 r. o uruchomienie transzy w kwocie 180.000 zł (dowód: umowa kredytu - k. 5-8 akt, pismo – k. 143 akt, pismo – k. 141,143 akt, faktury – k. 142 akt, 144v-158v akt).

Zgodnie z treścią §1 pkt. 3 ppkt 18 umowy kredytu zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka łączna oraz poręczenie udzielone według przepisów prawa cywilnego przez I. P. i R. P. (dalej jako poręczyciele lub pozwani). Wobec powyższego pozwani w dniu 15 listopada 2013 r. poręczyli solidarnie za zobowiązania dłużnika głównego wynikające z umowy o kredyt. Zgodnie z treścią poręczeń ich zakres obejmował wszelkie zobowiązania dłużnika istniejące w chwili poręczenia, jak i mogące powstać w przyszłości z tytułu umowy o kredyt wraz z odsetkami, prowizjami, opłatami i innymi kosztami, na wypadek gdyby dłużnik nie wykonał swych zobowiązań. Jednocześnie poręczyciele w zakresie roszczeń banku wynikających z umowy poddali się egzekucji w trybie art. 97 prawa bankowego oraz wyrazili zgodę na wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 1.700.000 zł (dowód: umowa kredytu - k. 5-8 akt, poręczenie pozwanej – k. 9-10 akt, poręczenie pozwanego – k. 11-12 akt).

Zgodnie z treścią § 10 ust 1 regulaminu za świadczone usługi bank nalicza i pobiera opłaty i prowizje, odsetki naliczane od wykorzystanego kapitału oraz odsetki od zadłużenia przeterminowanego. Jak stanowi zaś § 16 ust 1 regulaminu w przypadku braku spłaty kredytu lub raty w umownym terminie płatności, niespłacona należność z tego tytułu staje się należnością wymagalną, która do czasu spłaty oprocentowana jest według stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego określonej w cenniku. Zaś zgodnie z pkt 3 części XII cennika wysokość oprocentowania zadłużenia

przeterminowanego w złotych oraz walutach obcych wynosi czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (dowód: regulamin – k. 41-44v akt, cennik – k. 45-52v akt – k. 52v).

W związku z zaległościami w spłacie kredytu powód pismem z dnia 01 lipca 2014 r. wezwał dłużnika, w nieprzekraczalnym terminie 5 dni kalendarzowych od dnia otrzymania wezwania, do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu zawartej umowy o kredyt, które według stanu na dzień 30 czerwca 2014 r. wyniosło łącznie 250.111,11 zł. Wezwanie zostało skutecznie doręczone dłużnikowi w dniu 07 lipca 2014 r. (dowód: wezwanie dłużnika do zapłaty – k. 14 akt, potwierdzenie nadania i odbioru wezwania – k. 16-17 akt).

Wezwanie do zapłaty powyższej kwoty zostało skierowane także do pozwanych, jako poręczycieli, z określonym tygodniowym terminem do zapłaty, który rozpoczął swój bieg od dnia doręczenia pozwanym wezwania tj. od dnia 07 lipca 2014 r. w stosunku do każdego z pozwanych (dowód: wezwanie pozwanego do zapłaty – k. 18 akt, potwierdzenie nadania i odbioru wezwania – k. 20-21 akt, wezwanie pozwanej do zapłaty – k. 22 akt, potwierdzenie nadania i odbioru wezwania – k. 24-25 akt).

Stosownie do treści § 18 ust. 1 pkt 6) Regulaminu udzielania kredytów Klientom Bankowości Korporacyjnej przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W., w przypadku niedotrzymania przez klienta warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez klienta zdolności kredytowej bank może wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia, a w przypadkach zagrożenia w opinii banku upadłością klienta terminu 7 dniowego (dowód: regulamin – k. 41-44v akt).

Wobec opóźnienia w spłacie należności wobec powoda z tytułu umowy o kredyt oraz z tytułu pozostałych umów zawartych z powodem oraz w związku ze znacznym pogorszeniem sytuacji ekonomiczno-finansowej dłużnika, w dniu 22 lipca 2014 r. wypowiedziano dłużnikowi przedmiotową umowę o kredyt. Wypowiedzenie umowy zostało podpisane w imieniu banku przez K. K. i B. K., umocowanych od dnia 06 sierpnia 2010 r. do składania w imieniu banku, łącznie z członkiem zarządu, prokurentem lub drugim pełnomocnikiem, oświadczeń woli, w szczególności wypowiedzania umów kredytu. Z uwagi na zagrożenie upadłością dłużnika określono, iż okres wypowiedzenia umowy o kredyt będzie wynosił 7 dni kalendarzowych, liczonych od dnia otrzymania wypowiedzenia. W związku z powyższym kwota niespłaconego kapitału wraz z należnymi odsetkami i kosztami z niej wynikającymi została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z upływem 7 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia umowy. Wobec otrzymania wypowiedzenia umowy w dniu 24 lipca 2014 r., umowa kredytowa została wypowiedziana w dniu 01 sierpnia 2014 r. Do czasu spłaty należność została oprocentowana według stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego, która zgodnie z Cennikiem usług dla Klientów Bankowości Przedsiębiorstw stanowi czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, tj. 16 % w stosunku rocznym według stanu na dzień 18 lipca 2014 r. (dowód: wypowiedzenie umowy kredytowej – k. 13-13v akt, odbiór wypowiedzenia – k. 13v akt, pełnomocnictwo dla B. K. – k. 159-159v akt, pełnomocnictwo dla K. K. – k. 162-162v akt).

W związku z bezskutecznym upływem terminu spłaty wynikającym z wypowiedzenia, powód pismem z dnia 26 sierpnia 2014 r. wezwał pozwaną, jak i analogicznie pozwanego, do solidarnej zapłaty, jako poręczycieli cywilnych. Wysokość zadłużenia została określona na dzień 25 sierpnia 2014 r. i wynosiła 1.019.510,97 zł, w tym kwota 1.000.000 zł stanowiła należność główną, kwota 5.288,89 zł stanowiła odsetki umowne za okres od dnia 19 czerwca 2014 r. do dnia 30 lipca 2014 r. oraz kwota 14.222,08 zł tytułem zadłużenia przeterminowanego za okres od dnia 30 czerwca 2014 r. do dnia 24 sierpnia 2014 r., naliczonego od kwoty przeterminowanego kapitału kredytu. Wezwania do zapłaty skierowane do pozwanej i analogicznie do pozwanego zostały odebrane w dniu 28 sierpnia 2014 r. przez domownika stron, syna – K. P.. Pouczono jednocześnie pozwanych, że bankowi przysługują dalsze odsetki od zadłużenia przeterminowanego, naliczane począwszy od dnia 25 sierpnia 2014 r. do dnia spłaty od kwoty przeterminowanego kapitału kredytu, wynoszącego 1 mln zł, zgodnie z Cennikiem usług dla Klientów Bankowości Przedsiębiorstw w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, tj. według stopy obowiązującej na dzień 25 sierpnia 2014 r. w wysokości 16 % w stosunku rocznym, wymagalnych w dniu ich naliczenia (dowód: wezwanie pozwanej do zapłaty – k. 26-26v akt, potwierdzenie odbioru wezwania – k. 28 akt, wezwanie pozwanego do zapłaty – k. 29-29v akt, potwierdzenie odbioru wezwania – k. 31 akt).

Wobec braku spłaty w dniu 15 września 2014 r. powód wystawił przeciwko pozwanemu R. P. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), wskazując wysokość zadłużenia na łączną kwotę 1.028.399,77 zł, na którą składały się kwoty 1.000.000 zł tytułem należności głównej, 5.288,89 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od należności głównej za okres od dnia 19 czerwca 2014 r. do dnia 30 lipca 2014 r. oraz kwota 23.110,88 zł tytułem odsetek od zadłużenia przeterminowanego za okres od dnia 30 czerwca 2014 r. do dnia 14 września 2014 r. Postanowieniem z dnia 26 września 2014 r. Referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym w Oławie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) przeciwko pozwanemu R. P., oddalając wniosek w zakresie żądania dalszych odsetek od zadłużenia przeterminowanego naliczanych począwszy od dnia 15 września 2014 r. od kwoty przeterminowanego kapitału kredytu, wobec nie oznaczenia ich w precyzyjny sposób i nie przedłożenia dokumentów, w tym cennika, które pozwalałyby zweryfikować ich wysokość (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny – k. 56 akt, postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli – k. 57-58 akt).

W dniu 15 września 2014 r. powód wystawił także analogicznie przeciwko pozwanej I. P. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), wskazując tożsamą jak u pozwanego wysokość zadłużenia. Postanowieniem z dnia 26 września 2014 r. Referendarz sądowy przy Sądzie Rejonowym w Oławie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) przeciwko pozwanej I. P., analogicznie jak w odniesieniu do pozwanego, oddalając wniosek w zakresie żądania dalszych odsetek od zadłużenia przeterminowanego (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny – k. 53 akt, postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli – k. 54-55 akt).

W dniu 17 grudnia 2014 r. ogłoszono upadłość dłużnika. Pismem z dnia 19 lutego 2015 r. powód dokonał zgłoszenia wierzytelności w postępowaniu upadłościowym przysługującej powodowi w stosunku do upadłego dłużnika według stanu na dzień ogłoszenia upadłości. Jako wysokość wierzytelności przysługującej z tytułu umowy o kredyt na dzień ogłoszenia upadłości dłużnika wskazał kwotę 1.000.000 zł tytułem należności głównej, 5.288,89 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od należności głównej za okres od dnia 19 czerwca 2014 r. do dnia 30 lipca 2014 r., kwotę 56.443,20 zł tytułem odsetek od zadłużenia przeterminowanego za okres od dnia 30 czerwca 2014 r. do dnia 16 grudnia 2014 r. oraz kwotę 2.265,92 zł tytułem kosztów powstałych z tytułu umowy o kredyt (dowód: zgłoszenie wierzytelności – k. 109-114 akt).

Wierzytelność powoda została uznana przez syndyka masy upadłości i umieszczona na liście wierzytelności w postępowaniu upadłościowym obejmującym likwidację majątku dłużnika (dowód: zbiorcze zestawienie wierzytelności – k. 116 akt, lista wierzytelności – k. 117-118 akt).

Na dzień 12 kwietnia 2016 r. w księgach bankowych powoda z tytułu przedmiotowej umowy o kredyt figurowało zadłużenie pozwanym na łączną kwotę 1.196.229,70 zł, w tym kwota 1.000.000 zł tytułem należności głównej, kwota 5.288,89 zł tytułem odsetek umownych, kwota 21.338,81 zł tytułem odsetek od zadłużenia przeterminowanego za okres do dnia 14 września 2016 r. oraz kwota 169.602 zł tytułem odsetek od zadłużenia przeterminowanego za okres od dnia 15 września 2014 r. do dnia 11 kwietnia 2016 r., której powód żąda niniejszym pozwem (dowód: wyciąg z ksiąg bankowych powoda – k. 35-35v akt, wyciąg z ksiąg bankowych powoda – k. 36-36v akt, twierdzenia pozwu).

Wysokość kwoty żądanej w pozwie wynika z faktu, że stopa kredytu lombardowego NBP w okresie od dnia 15 września 2014 r. do dnia 08 października 2014 r. (24 dni) wynosiła 4 %, w okresie od dnia 09 października 2014 r. do dnia 04 marca 2015 r. (146 dni) wynosiła 3 %, zaś w okresie od dnia 05 marca 2015 r. do dnia 11 kwietnia 2016 r. (397 dni) wynosiła 2,5 %. Przyjmując, że kwota kredytu wynosi 1.000.000 zł, na dzień wytoczenia powództwa kwota odsetek wyniosła łącznie 169.602 zł, a na sumę składały się odpowiednio następujące kwoty 10.666,56 zł, 48.664,72 zł oraz 110.270,72 zł (dowód: podstawowe stopy procentowe NBP w latach 1998 – 2015 – www.nbp.pl, twierdzenia pozwu).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dokumentów, których wiarygodności i autentyczności w zasadzie nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd oddalił wnioski pozwanych o dopuszczenie dowodu z przesłuchania strony (wniosek – k. 90 akt) oraz wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków D. M. i A. M. – pracowników powoda (wniosek - k. 106-106v akt, postanowienie – k. 177 akt). Wnioski te były irrelewantne dla rozstrzygnięcia. Okoliczności, które miały być udowodnione zeznaniami świadków czy strony, zostały w toku procesu wystarczająco wyjaśnione przedłożonymi dokumentami, których wiarygodność i autentyczność nie była kwestionowana, a jedynie odmiennie interpretowana przez stronę.

Należy także wskazać, że powód każdorazowo powoływał dowody w odniesieniu do zarzutów sformułowanych przez pozwanych, zaś uwzględnienie złożonych wniosków, w szczególności wniosków o dopuszczenie dowodu z dokumentów, w żaden sposób nie doprowadziło do zwłoki w rozpoznaniu sprawy (art. 207 § 6 k.p.c.). Cała wymiana pism procesowych złożonych przed rozpoczęciem rozprawy w dniu 07 listopada 2016 roku, jak też przed jej zamknięciem w dniu 05 stycznia 2017 r. przyczyniła się do pełniejszego rozpoznania sprawy oraz wyjaśnienia wszystkich zarzutów pozwanych.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Powództwo jako uzasadnione co do zasady a także co do wysokości, podlegało uwzględnieniu w całości.

Kwestią bezsporną w niniejszej sprawie było zawarcie przez dłużnika z powodem umowy z dnia 15 listopada 2013 roku nr (...) o kredyt obrotowy na finansowanie działalności gospodarczej w kwocie 1.000.000 zł, którego zabezpieczeniem spłaty było udzielenie przez pozwanych solidarnego poręczenia za zobowiązania dłużnika wynikające z przedmiotowej umowy. Powyższe wynika jednoznacznie z przedstawionych do akt sprawy dokumentów i okoliczność ta nie była kwestionowana w toku procesu. Pozwani nie kwestionowali również okoliczności w postaci zaprzestania terminowego regulowania przez dłużnika rat kredytu zgodnie z harmonogramem spłat ustalonym umową, w związku z czym Sąd uznał te okoliczności za przyznane i nie wymagające dowodu.

Odnosząc zaś rozważania do zarzutu pozwanych, jakoby osoby podpisane jako pełnomocnicy powodowego banku (...) i B. K. – nie posiadali stosownych pełnomocnictw do działania w imieniu powoda, w tym do wypowiedzenia umowy kredytu wobec dłużnika, uznać należy ten zarzut za bezzasadny.

Po podniesieniu wyżej wymienionego zarzutu, powód przedłożył dokumenty pełnomocnictwa dla pracowników powoda tj. K. K. i B. K., do składania w imieniu Banku (...) S.A., łącznie z członkiem zarządu, prokurentem lub drugim pełnomocnikiem posiadającym pełnomocnictwo, oświadczeń woli, w szczególności wypowiedzania umów w zakresie czynności bankowych, w tym umów kredytu. Jak wynika z pełnomocnictw, zostały one podpisane przez osoby upoważnione według KRS do reprezentowania powoda (pełnomocnictwo dla B. K. – k. 159-159v akt, pełnomocnictwo dla K. K. – k. 162-162v akt). Mając na uwadze, iż skutek zarzutu pozwanych, powód przedstawił poświadczony za zgodność z oryginałem odpisy powyższych dokumentów, których podpisy zostały notarialnie poświadczony, brak jest podstaw zdaniem Sądu do kwestionowania umocowania wymienionych osób do podpisywania tychże dokumentów w imieniu powoda. Zatem, nie budzi wątpliwości Sądu, iż wypowiedzenie umowy kredytu zostało skierowane w imieniu powoda do dłużnika, zgodnie z przedłożonym dokumentem pełnomocnictwa i jako takie nie może być kwestionowane. Powód w sposób nie budzący wątpliwości udowodnił, iż osoby które działały w jego imieniu miały do tego stosowne umocowanie, a zatem dokonana czynność wypowiedzenia umowy kredytowej jest ważna i skuteczna.

Odnosząc się do prawidłowości wezwania poręczycieli do spłaty należności z tytułu umowy kredytu na skutek jej wypowiedzenia, przy zarzutach pozwanych, iż zostały one odebrane przez osoby nieuprawnione, wskazać należy na ich oczywistą bezzasadność.

Jak wynika z dołączonych dokumentów, zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy kredytu wraz z wezwaniem do zapłaty zaległości w spłacie zostało przesłane poręczycielom na adres przy ulicy (...) w B. i odebrane przez domownika, a zarazem syna stron - K. P. (potwierdzenie odbioru - k. 28, 31 akt). Okoliczność podnoszona przez pozwanych, iż odebranie wezwania do zapłaty nastąpiło przez osobę nieuprawnioną, nie zasługuje na uwzględnienie. Pozwani

powyższy adres wskazali w treści poręczenia i właśnie na ten adres doręczane były skutecznie pozostałe pisma w sprawie. Pozwani nie poinformowali powoda, jakoby adres powyższy uległ lub miał ulec zmianie. Zgodnie z treścią art. 138 § 1. k.p.c. jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było – administracji domu, dozorca domu lub sołtysowi, jeżeli osoby te nie są przeciwnikami adresata w sprawie i podjęły się oddania mu pisma. Zgodnie zaś z treścią art. 61 k.c. – oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła się jego treścią zapoznać. Odebranie przesyłki przez syna stron, nie wpływa na brak możliwości zapoznania się przez samych pozwanych z treścią wezwania do zapłaty. Ze sprzeciwu od nakazu zapłaty wynika bezsprzecznie, iż pozwani zapoznali się z treścią wezwania do zapłaty, kwestionując wówczas jedynie samą treść wezwania i wskazując na rozbieżność okresu w którym odsetki zostały naliczone. Zatem nie budzi wątpliwości Sądu, że wezwania do zapłaty zostały skutecznie doręczone pozwany, w sposób umożliwiając zapoznanie się z ich treścią.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie wskazują, iż dłużnik nie wywiązał się ze spłaty kredytu na zasadach określonych w zawartej umowie. To z kolei dało stronie powodowej uprawnienie do wypowiedzenia umowy i postawienia wszystkich należności z umowy w stan natychmiastowej wymagalności, czyli domagania się zwrotu kredytu wraz z odsetkami umownymi wg zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym oraz odsetkami od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego ogłaszanego przez NBP. Wbrew podnoszonym przez stronę pozwaną zarzutom zarówno wypowiedzenie umowy względem dłużnika było skuteczne, jak też poręczyciele zostali prawidłowo zawiadomieni o wypowiedzeniu umowy i wezwani do zapłaty.

Odnosząc się zatem do zarzutu pozwanych, jakoby wytoczenie powództwa było przedwczesne, z uwagi na niewykazanie przez powoda, że zaspokojenie jego wierzytelności nie będzie możliwe w postępowaniu upadłościowym, należy uznać ten zarzut za niezasadny z następujących przyczyn.

W dniu 17 grudnia 2014 r. w stosunku do dłużnika ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku dłużnika. W efekcie czego powód zgłosił wierzytelność w stosunku do upadłej spółki, czyniąc zadość obowiązkowi zmierzającemu do uwzględnienia jego wierzytelności, a następnie zaspokojenia z masy upadłości. Wierzytelność powoda została ujęta na liście wierzytelności i nie była kwestionowana przez syndyka, jak również przez pozwanych, jako reprezentantów upadłego dłużnika. Zgodnie z treścią art. 92 ust 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe, z masy upadłości mogą być zaspokojone odsetki od wierzytelności, należne od upadłego, za okres do dnia ogłoszenia upadłości. Z powyższego wynika, iż wierzycielowi nie należą się odsetki od upadłego od daty ogłoszenia upadłości tylko wówczas, gdy żąda ich zaspokojenia z funduszu masy. Zgodnie zaś z jednolitym stanowiskiem doktryny i judykatury wierzyciel może dochodzić tych odsetek przeciwko upadłemu wytaczając o nie powództwo. W motywach wyroku z dnia 1 października 2003 r. w sprawie II CK 67/02 (Lex nr 148628), Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż powództwo takie może wierzyciel wnieść po zakończeniu postępowania upadłościowego. Pogląd ten nie został jednak w żaden sposób uzasadniony. Wydaje się, iż może go usprawiedliwiać jedynie praktyczny aspekt zagadnienia, a mianowicie fakt, że co do zasady postępowanie upadłościowe kończy się całkowitą likwidacją majątku dłużnika i dopiero po jego zakończeniu możliwe jest ustalenie, czy pozostał jakiś majątek po zaspokojeniu wierzytelności zgłoszonych w postępowaniu upadłościowym, do którego można by skierować egzekucję należności odsetkowych. Dopóki bowiem trwa postępowanie upadłościowe egzekucja taka przeciwko upadłemu nie byłaby możliwa. Jednakże nie oznacza to, że wierzyciel nie może powództwa o odsetki za okres po ogłoszeniu upadłości wytoczyć wcześniej, tj. przed zakończeniem postępowania upadłościowego. Będzie to uzasadnione w szczególności wówczas, gdy mogłoby dojść do ich przedawnienia (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 września 2012 r. w sprawie o sygn.. akt I ACa 43/12, Portal Orzeczeń).

Jak wynika z dokumentów przedłożonych do akt sprawy wierzytelność zgłoszona do masy upadłości obejmuje odsetki naliczone do dnia 16 grudnia 2014 r. włącznie, zatem za okres do dnia ogłoszenia upadłości tj. dnia 17 grudnia 2014 r. Zgłoszona przez powoda wierzytelność obejmuje swoim zakresem wystawione przeciwko pozwany bankowe tytuły egzekucyjne, którym zostały nadane klauzule wykonalności. Jak wynika z treści bankowych tytułów egzekucyjnych, wysokość należnych powodowi odsetek od zadłużenia przeterminowanego została skapitalizowana za okres od dnia 30 czerwca 2014 r. do dnia 14 września 2014 r. i w tym zakresie Sąd nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę

wykonalności oddalając wniosek o zasądzenie odsetek od skapitalizowanych odsetek. Niewątpliwie zatem powyższe roszczenie nie pokrywa się z okresem żądania odsetek będącym podstawą przedmiotowego powództwa, gdzie powód domaga się zapłaty odsetek od zadłużenia przeterminowanego za okres od dnia 15 września 2014 r. do dnia 13 kwietnia 2016 r.

Abstrahując jednakże od powyższego wskazać w tym miejscu należy, że ograniczenia w dochodzeniu odsetek z masy upadłości nie odnoszą się do podmiotów, które odpowiadają razem z upadłym tj. współdłużników, poręczycieli i dłużników rzeczowych. Wobec pozwanych, którzy są poręczycielami powód mógł więc dochodzić odsetek nawet za pełny okres.

Art. 879 k.c. którego treść stanowi, że o zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika, jednakże czynność prawna dokonana przez dłużnika z wierzycielem po udzieleniu poręczenia nie może zwiększyć zobowiązania poręczyciela, stanowi silny wyraz zasady akcesoryjności poręczenia (J. Górecki, w: Osajda, KC. Komentarz, t. II, art. 879, Nt 1), ukazując zależność zobowiązania poręczyciela od zobowiązania głównego. Jednakże zakres zobowiązania dłużnika może ulegać zmianie w czasie, także w kierunku powiększania się obowiązku. Jest to związane przede wszystkim z aktualizowaniem się świadczeń ubocznych, takich jak odsetki, koszty dochodzenia roszczeń, koszty zabezpieczenia. Poręczyciel ponosi odpowiedzialność – przy braku odmiennego zastrzeżenia stron – nie tylko za świadczenie główne, lecz również uboczne (J. Górecki, w: Osajda, KC. Komentarz, t. II, art. 879, Nt 3).

Poręczycielowi R. P. i analogicznie poręczycielowi I. P. znana była treść zarówno umowy kredytowej, jak też złożonego poręczenia, pod którym widnieją ich podpisy, nie kwestionowane przez żadną ze stron. Zgodnie z treścią poręczenia, pozwani oświadczyli, że poręczają solidarnie za zobowiązania dłużnika wynikające z umowy o kredyt obrotowy nr (...) zawartej w dniu 15 listopada 2013 r., a zgodnie z treścią pkt 1 poręczenie obejmuje wszelkie zobowiązania dłużnika istniejące w chwili udzielania poręczenia, jak i mogące powstać w przyszłości z tytułu umowy wraz z odsetkami, prowizjami, opłatami i innymi kosztami, na wypadek gdyby dłużnik nie wykonał swych zobowiązań. Reasumując, powód ma prawo dochodzić od poręczycieli całego zadłużenia lub też jego części, jak również dalszych odsetek po dacie ogłoszenia upadłości, które są przedmiotem niniejszego postępowania.

Z powyższego wynika także, że zarzut pozwanych, jakoby nie znana była im zarówno zasadność, jak też wysokość zastosowanych stawek procentowych nie znajduje uzasadnienia w zgromadzonym materiale dowodowym. Pozwani poręczyli za zobowiązania wynikające z umowy, której integralną częścią był zarówno regulamin, jak też cennik. Owe dokumenty zostały im przedstawione nie tylko jako poręczycielom, ale także jako osobom reprezentującym spółkę będącą dłużnikiem. Zgodnie z treścią § 3 ust. 2 umowy kredytobiorca potwierdził, że otrzymał Regulamin oraz Cennik usług i zapoznał się z ich postanowieniami oraz akceptuje określone w nich warunki. Zatem stwierdzenie, że pozwani nie posiadali informacji odnośnie finansowych konsekwencji związanych z zaprzestaniem przez spółkę terminowej spłaty zobowiązania wynikającego z umowy o kredyt, nie może zasługiwać na uwzględnienie, zwłaszcza uznając dłużnika i osoby reprezentujące dłużnika za podmioty działające z należyłą starannością w obrocie gospodarczym.

Należy w tym miejscu także wskazać, że powód nie był zobowiązany do wzywania poręczycieli ponownie do zapłaty należności, gdyż pozwani zostali zawiadomieni o wymagalności i wysokości wierzytelności, jak też o sposobie naliczania i wysokości oprocentowania odsetek za opóźnienie tj. odsetek od zadłużenia przeterminowanego. Dochodzone przedmiotowym pozwem odsetki, jako roszczenie uboczne są ściśle związane z należnością główną i powstają za każdy dzień wymagalności tej należności do czasu jej spłaty. Powód zatem nie jest zobowiązany do każdorazowego wzywania pozwanych do zapłaty należnych odsetek po kolejnym okresie ich wymagalności.

Odnosząc się zaś do zarzutu strony pozwanej, którym zakwestionowano wysokość dochodzonego roszczenia, należy uznać ten zarzut za całkowicie nieuzasadniony. W ocenie Sądu, strona powodowa – zgodnie ze spoczywającym na niej ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. – wykazała istnienie i wysokość zadłużenia pozwanych, a jednocześnie strona pozwana, nie przedstawiła na tą okoliczność przeciwdowodu, który podważałby wyliczenia strony powodowej. Pozwani, w zakresie w jakim nie zgadzali się z twierdzeniem pozwu powinni byli zgodnie z zasadą

wyrażoną w wspomnianym powyżej art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.c. przedstawić dowody dla poparcia zgłoszonych zarzutów, a tego nie uczynili, nie przedłożyli bowiem żadnego dowodu na podnoszone przez siebie okoliczności.

Wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia wynikała z wyciągu z ksiąg rachunkowych Banku, które zostały sporządzone zgodnie z wymogami przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.2012.1376 j.t.), tj. podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzony pieczęcią banku, stanowiły zatem dowód na okoliczności istnienia i wysokości zobowiązania pozwanego, faktu jego wymagalności oraz daty wymagalności roszczenia odsetkowego.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że w dniu 20 lipca 2013 r. dokonano zmiany w ustawie prawo bankowe, poprzez dodanie w jego art. 95 ust. 1a prawa bankowego, przesądzającego, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych banków i sporządzonych na ich podstawie wyciągów oraz innych oświadczeń podpisanych przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności, nie obowiązują w postępowaniu cywilnym. Dokumenty wskazane wyżej nie korzystają z przywilejów wynikających z domniemania prawdziwości i domniemania autentyczności właściwych dokumentom urzędowym przewidzianych w szczególności w art. 252 k.p.c. (przeniesienie ciężaru dowodu na zaprzeczającego prawdziwości dokumentu).

W związku z powyższym, aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych banku winien być traktowany jako dokument prywatny, co oznacza, iż nie stanowi on dowodu zawartych w nim informacji, a jedynie wyjaśnienie stanowiące poparcie stanowiska strony, która je przedłożyła. Przepis art. 245 k.p.c. zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, iż osoba, która złożyła podpis na dokumencie prywatnym złożyła zawarte w nim oświadczenie. W świetle przepisu art. 234 k.p.c. domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd; mogą być jednak obalone, ilekroć ustawa tego nie wyłącza. Nie oznacza to, że moc dowodowa dokumentu prywatnego ogranicza się do konsekwencji wynikających z przewidzianego w art. 245 k.p.c. domniemania. W pozostałym bowiem zakresie – nieobjętym tym domniemaniem – moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c., tak jak każdego innego dowodu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 roku, III CSK 66/13, LEX nr 1463871). Przyjmuje się przy tym, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499).

Na wysokość dochodzonego przez stronę powodową roszczenia składało się w istocie żądanie zapłaty skapitalizowanych odsetek umownych naliczonych przez powoda. Jak wynika z wyciągu z ksiąg bankowych powoda, powód domagał się zasądzenia kwoty 169.602 złotych z tytułu odsetek od zadłużenia przeterminowanego. Sposób wyliczenia należności został przedstawiony dodatkowo w formie tabelarycznej (wyciąg z ksiąg bankowych powoda - k.35- 35v akt, wyciąg z ksiąg bankowych powoda – k. 36-36v akt).

Nie powinno budzić żadnych wątpliwości, iż umowa kredytu była umową odpłatną, zaś wynagrodzeniem powoda miało być oprocentowanie umowne. Zgodnie natomiast z § 16 ust. 1 regulaminu, stanowiącego integralną część umowy, w przypadku braku spłaty kredytu lub jego raty w umownym terminie płatności, niespłacona należność z tego tytułu staje się należnością wymagalną, która do czasu spłaty oprocentowana jest według stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego określonej w cenniku usług (regulamin – k. 41-44v akt). Zaś zgodnie z pkt 3 części XII cennika wysokość oprocentowania zadłużenia przeterminowanego w złotych oraz walutach obcych wynosi czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (cennik – k. 45-52v akt).

Okolicznością powszechnie znaną jest fakt, że stopa kredytu lombardowego NBP w okresie od dnia 15 września 2014 r. do dnia 08 października 2014 r. (łącznie 24 dni) wynosiła 4 %, w okresie od dnia 09 października 2014 r. do dnia 04 marca 2015 r. (łącznie 146 dni) wynosiła 3 %, zaś w okresie od dnia 05 marca 2015 r. do dnia 11 kwietnia 2016 r. (łącznie 397 dni) wynosiła 2,5 % (podstawowe stopy procentowe NBP w latach 1998 – 2015 – www.nbp.pl). Przyjmując wielkość 1.000.000 zł, jako przeterminowany kapitał kredytu, którego wysokość jest bezsporna, matematycznie rzecz ujmując, na dzień wytoczenia powództwa kwota odsetek wyniosła łącznie 169.602 zł, a na sumę składały się odpowiednio następujące kwoty 10.666,56 zł (16 %), 48.664,72 zł (12 %) oraz 110.270,72 zł (10 %).

Ciężar wykazania istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia, zgodnie z ogólną regułą z art. 6 k.c. spoczywał na powodzie. Na gruncie procesowym jego realizacja następuje poprzez ustanowiony w art. 232 k.p.c. obowiązek strony wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi ona skutki prawne. W tym zakresie powód zaoferował dowody, które były wystarczające dla ustalenia podstawy faktycznej wyroku i zasądzenia dochodzonej kwoty. Istnienie, wysokość i wymagalność dochodzonego roszczenia wynikały z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które powód złożył w odpisie poświadczonym za zgodność z oryginałem.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek nie została umownie ustalona należą się odsetki ustawowe.

Z uwagi na powyższe, zważywszy na istnienie ważnego i skutecznego zobowiązania pozwanych względem powoda, a także nieuwzględnienie zarzutów pozwanych w jakimkolwiek zakresie, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Zatem Sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 169.602,00 złote wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty, o czym orzekł w pkt.1 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. - zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwani w sprawie niniejszej są stroną przegrywającą proces, albowiem roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości. Oznacza to, że na pozwanych spoczywa solidarny obowiązek zwrotu na rzecz powoda całości poniesionych przez niego kosztów procesu. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się kwota 1.000 złotych uiszczona tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 7.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, ustalona przez Sąd na podstawie § 2 punkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, co daje łącznie 8.217 zł i taką też kwotę Sąd zasądził w pkt. 2 wyroku.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w wyroku.---

/-/ SSO Mariusz Solka